

Побратими, Рідну Українську Національну Віру, Проповідуйте!

САМОВУТНЯ УКРАЇНА

РІДНА УКРАЇНЬСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ВІРА
• ОБ'ЄДНАННЯ СИНІВ І ДОЧОК УКРАЇНИ •

SOCIETY OF THE UKRAINIAN NATIVE FAITH (RUNVIRA), INC.

UKRAINIAN EDUCATIONAL RELIGION SOCIETY, INC.

UNITED STATES OF AMERICA - CANADA

Дажбоже, Ти Святий Дух народу мого.

"РУНВіра-самобуттє українське розуміння Єдиного і Всюдисущого Бога, і тай світиться ім'я Його Дажбог",
"Мага Віра", 29, 151

"Встала Правда в жилах Дажбожого Внука", (Слово про похід Ігоря). Дажбожий Внук-Народ Український.

№ 154 ЖОВТЕНЬ
10.979 рік Дажбожий.
Місячник. Рік видання 14-ий.

"Протилежності в розуміннях Бога звеличують духовне життя Людства", ("Мага Віра", 51, 41). "The Differences in the Conceptions of God enriches the Spiritual Life of Mankind", ("Maha Vira", 51, 41).

ІСТОРИЧНІ МАТЕРІЯЛИ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 1000-ЛІТТЯ ТРАГІЧНОГО ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

ВІЗАНТІЯ ТОРГУЄ

ПРАВОСЛАВІЄМ

(Продовження. Початок у Числах 131-153)

Гедимин-князь Литви не хоче бути християнином. Москва купляє у Візантії митрополита Київсько-го і всея Русі. Грек Теогност-митрополит Київський ослаблює Київ і зміцнює Москву. Воевода Петро Дядько виганяє з України польських вторжників. Ольгерд-князь Литви окупує Україну. Розкол в Золотій Орді. Запорозькі косаки- Народні Месники.

206. МИТРОПОЛИТ ТЕОГНОСТ ОТРИМАВ ДАРИ ВІД ІВАНА КАЛИТИ. І від імени Києва ("матери городовъ русскихъ и лучезарной Київської Соф'ї") послає у Псков попам наказ, щоб вони у церквах проголосили "отлученіє і проклятіє на князя Александра Михайловича Тверського". Бо він не хоче визнати Івана Калиту "Великім князем всея Русі". І твердить, що Київ-град митрополії, а не Москва.

"Полное Собрание Руских Літописей", (Том 10, стор. 202) пише, що після такого прокляття проголошеного у церквах Пскова, князь Олександр Михайлович Тверський утік з Пскова до Литви.

Гедимин (князь Литовський)

дав притулок Тверському князеві. Гедимин, добре знаючи про злочини, які діються під іконами православія грецької віри, говорив відверто, що жадний чорт не примусить його бути християнином.

"Сам Гедимин хотів зістатися до смерті Литвином і поганином: "Нехай мене сам чорт хрестить, коли я заявляв коли небудь охоту вихреститися", казав він з нагоди висланих в його імени заяв про замір охреститися", (Грушевський, т. 4, стор. 95). Грушевський твердить, що "Гедимин хотів (.) зістатися до смерті Литвином і поганином". Він (Грушевський), знаючи, яку жахливу ролю відіграло православіє в Україні (Русі), любив казати "обійдемося без попів". Але він перебував під впливом об-

разливої полівської термінології: правда, що князь Гедимин все своє життя був визнавцем рідної литовської віри, не хотів бути християнином грецької чи римської церкви, але слово "паганин" не належало до його словника.

207. 1331 РІК. ІВАН КАЛИТА ставить у Москві палац для митрополита Теогноста. І монастир для "молодих дівниць, які вибрали життя чернецьке". Теогност, довідавшись, що князь Тверський утік з Пскова до Литви, дав наказ псковським попам: оголосити у церквах, що прокляття, яке було накладене на Псков, знімається та жителям забороняється говорити, що митрополит Київський має жити у Києві, а не в Москві.

Митрополит Теогност (від імені патріярха) проголошує ліквідацію митрополії на Західних землях України (Русі). І наказує усім дієцезіям визнавати владу митрополита Теогноста: Москва стає столицею православ'я.

(У Києві живе тихомирний князь Федір. Він підлеглий ординському баскакові. Старається не виконувати наказів митрополита Теогноста. Теогност, довідавшись, що Київський князь Федір вороже ставиться до Москви і митрополита, проживаючого в Москві, почав грозити анатемою, зневажати. І "тако князь срамоту прият от Теогноста митрополита, а от Бога казнь", "і тако князь посрамльон от митрополита", (Татіщев, т. 5, стор. 87). Допроводити народ до меж релігійного фанатизму, щоб потім тримати його у рабській покорі, застрашувати непокірних князів анатемою, ректи, що вони матимуть "от Бога казнь", свята мета архиєреїв християнської Візантії).

208. ТЕОГНОСТ (МИТРОПОЛИТ КИЇВСЬКИЙ) ЗНОВУ РОЗСЛАВ З МОСКВИ ПОВІДОМЛЕННЯ, що митрополія на Західних землях України (Русі) зліквідована, дієцезії стають підлеглі законам отриманим з Москви (з митрополічної канцелярії). І їде Теогност у Константинополь. З Константинополя — до хана Узбека. Є змова трьох — Орда, Візантія, Москва.

Константинопольський патріярх Ісайя отримав дари від Івана Калита і виконав його прохання: православних українців (русичів) підпорядкував митрополічому престолові, який знаходиться у Москві. "Якже це так: не питаючи нас, патріярх передає нас у підлеглисть Москві? Поводиться з нами, як з бездумним скотом. Тішитися, що ми, ставши побожними православними християнами, не маємо права ні обурюватися, ні боронитися. Єдине, що нам дозволено: жити у рабстві і бити поклони перед іконами православ'я грецької церкви".

Іван Калита прибув до хана Узбека з синами — Семеном і Іваном. І сказав ханові, що з Литви до Твері повернувся князь Олександр Михайлович і тверцям говорить, щоб вони боронилися від хижацької Москви. Хан Узбек відповів: "Хто проти Москви, той проти Орди, і буде караний".

209. ХАН УЗБЕК ПОСИЛАЄ У ТВЕР НАКАЗ: негайно князеві Олександрові Михайловичу Тверському і його синові Федорові прибути на поклін до хана. І вони прибули. І хан Узбек, будучи мусульманином, якому вірно служить митрополит Теогност, в ім'я Христа і Магамета поклав княжі голови до "древа" і відрубав. Хан Узбек "отсекоша глави їх", (Татіщев, том 5, стор. 92).

Обезголовлені тіла Тверських князів привезені з Орди у Володимир на Клязьмі. Попи, виконуючи розпорядження митрополита Теогноста, "співали над ними погребне співання". "Тако убо скончася князь великий Александр Михайлович. Того же лета хан Узбек отпустіл із Орди с пожалованієм і со многою честію и любовію детей великого князя Івана Даниловича (Калита)... і прідоша на Москву с великою радістю і веселієм", "того же лета князь Іван Данилович Калита взяв із Твері колокол от церкви святого Спаса на Москву", (Татіщев, т. 5, стор. 93).

Іван Калита після "погребного співання", пішов грабити Твер. Тверці були зобов'язані біля церкви скласти свої цінності. Юнаки були пов'язані один до одного. І гнані у Москву "на строїтельство". За ними разом з кіньми запряжені тверці везли у Москву дзвін знятий з Тверського святого Спаса. Заполонені тверські дівчата пішли за дзвоном: їм було наказано співати церковні пісні і хвалити Івана Калиту.

210. (МОСКОВСЬКЕ КНЯЗІВСТВО ЗА ПІВТОРА СТОЛІТТЯ

проявило великі зусилля "по собіранію чужих земель", (В. О. Ключевський, Москва, 1957 рік, том 2, ч. 2, Москва, 1957 рік, стор. 19).

(Землі і народи не валяються, щоб їх "собірать", як груші. Усім відомо, що коли там чи там вибухало протитатарське повстання, то хан посилав Івана Калиту карати непокірних. І "Хан доручив Калиті покарати Тверського князя за повстання. І він справно виконав це доручення: під керівництвом Івана Калита татари розорили Тверське князівство... і всю землю Рускую зробили пустою, не зачепивши звичайно Москви. В нагороду за це Іван Калита в 1328 році отримав Великокняжий престол, який з цих пір не виходив з-під Московських князів", (В. О. Ключевський, том 2, кн. 2, стор. 20).

211. "ІВАНОВІ КАЛИТІ ПРИ ДОПОМОЗІ ТАТАР не тільки вдалося розгромити суперника, князя Тверського, але й міцно зайняти перше місце серед всіх руських князів, закріпити за Москвою політичне значення", (В. Д. Греков, "Золота Орда і її падіння", Москва, 1950 рік, стор. 237).

Митрополит Теогност збагачує себе і патріярха, принижуючи Київ і звеличуючи Москву. І "Спонукуваний бажанням сприяти прославленню Москви, митрополит Теогност поспішив торжественним і формальним способом причислити митрополита Петра до числа святих, "Збереглося до сучасного часу послання Константинопольського патріярха Івана Каліки (від липня місяця 1339 року) до митрополита Теогноста, в якому патріярх благословить митрополита зарахувати Петра до числа святих", ("Акта Патріярхат", Константинополь, 1, 191, "Історія Русской церкви", Є. Голубинський том 2, 1900 рік, Москва, стор. 151). І тут же Є. Голубинський пише, що "ця канонізація мала для Москви надзвичайно важливе політичне значення".

212. (ЩОБ ДУШУ ЛЮДЕЙ УКРАЇНИ (РУСИ) НЕ ТІЛЬКИ ГНОБИТИ, а й привчати її обожнювати зараддя гноблення, митрополит Іларіон (Огієнко) ввів зрадника-доробкевича (митрополита Петра) у список "святих рідної української православної церкви". І написав: "Святий Петро, Митрополит Київський і всієї Русі, Чудотворець. Родом волиняк чи галичанин (з села Верхрата на Львівщині). Упокоївся 21-го грудня 1326-го року. Канонізований 1340-го року. Мощі спочивають в Успенському Соборі в Москві. Митрополію переніс з Києва в Москву самовільно", ("Українська Патрологія", стор. 88).

Отже — українці, їдьте в Москву, і там поклоняйтеся мощам свого "рідного українського православного святого": православіє увійшло в кров і плоть життя вашого, стало вашою національною культурою, гордістю, славою, без православія українець не є українцем. При допомозі такої пропаганди деморалізується українець, і тому неможна гніватися на нього, що він не має національної свідомости, що він байдужий до трепетних справ волі України (Русі). Він раб, треба допомогти йому звільнитися з ярма духовного рабства, і не треба гніватися, коли він ображає Рідну Українську Національну Віру: то не він ображає, то ображає та темнота, яка тримає його душу в духовному рабстві).

213. 1340 РІК. ПОМЕРЛИ КНЯЗЬ ІВАН КАЛИТА І ХАН УЗБЕК. На ханський престол сів хан Чанібек. Прибувши в Орду, митрополит Теогност сказав новому ханові, що в Україні (Русі) запанували литовці, які не визнають Христа; тільки православіє може поновити татарське панування. Не князі, бояри, воеводи, а єпископи і попи в Україні (Русі) володіють маєтками (лісами, ріками, стадами скоту і побожними православними).

Хан Чанібек сказав, що коли

попи і єпископи тримають головні багатства у своїх руках, вони також повинні давати данину Орді. Теогност подарив ханові 600 гривнів золотих. І сказав, що на селища, які не є церковними, можна данину накласти подвійну. Але землі церковні не треба оподатковувати. Бо єпископи і попи своїми казаннями упокорюють побожних православних християн. І хан Батий знаючи це, віддано оброняв віру православну. Хан Чанібек замовк.

214. (ЗНАЄМО, ЩО 7-ГО КВИТНЯ ВЕЛИКИЙ КНЯЗЬ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ (РУСИ) ЮРІЙ 2 (ВОЛЕСЛАВ) ПОМЕР ВІД ОТРУТИ. Він помер не маючи дітей — престол остався без наслідників. Польський король Казимір 29 червня написав листа папі Бенедиктові 7-му, що престол царя Укра-

їни (Русі) вільний; папа йому дав благословення почати приєднувати землі України (Русі) до Польщі.

Український воевода Дмитро Дядько, почувши, що польський король Казимір вторгається на землі України (Русі), зібрав військо. Закликав народ стати в обороні батьківської землі. Король Казимір, побачивши великий спротив українських людей, тікав у Польщу. Рятуючи свою корону, він пообіцяв полководцеві Дмитрові Дядькові, не вторгатися на українські землі. Опісля довідаємося, що обіцянки короля-вторжника були не щирі.

Воевода Дмитро Дядько не мав надій на допомогу татарського баскака. Старався з поляками жити мирно, як сусід з сусідом. Видав грамоту, що польські купці можуть без страху прибувати на торг до Львова, "гріхи їм прощені").

215. 1341 РІК. МОСКВА МАЄ СТИЛЬ ЖИТТЯ ОРДИНСЬКИЙ та є та різниця, що в Орді стоять шатра, а в Москві — військові казарми. У Москву ідуть (охоронені військовиками) вози за возами. На возах хутра білих ведмедів з Пермії, хутра куніць з Муроми,

Пермії, Казані, хутра білок з Новгороду і Пермії. І — шкура лосів, оленів з Ростова, Шексни, Вичегди, Муроми, Пермії, Новгороду. І — товщ тюленів з Чуді Заволочської. Сіль з Пермії, Вичегди, слюда з Карелії, Двіни. Хліб з Рязані.

("Простий відповідальний прикажчик хана по збиранню і доставці данини, Московський князь зроблений був потім уповноваженим керівником і суддею русских

князів. Літописець оповідає, що коли діти Івана Калита по смерті батька в 1341 році явилися до хана Узбека, то він зустрів їх з честью і любов'ю, тому що він любив і шанував їхнього батька і обіцяв нікому мимо них не віддавати великого князівства. Старшому синові Семенові, назначеному великим князем (Калитою) лані були під руку всі князі руськіє", (Ключевський, том 2, ч. 4, стор. 22). З наказу Орди "всі князі руськіє" примушені були коритися Москві. І так завоювання Татаро-Монгольської орди переходило "в гегемонію Москви над руськими князями", (Ключевський, стор. 23). І церква, яку українці звуть рідною православною церквою, помагала Орді творити Москву — нову Орду.

216. (Є В НАШОМУ НАРОДІ ПРИСЛІВ'Я: "звів дівчину ти, паничу, то бери її! Не кидай людям на посміховище, не пригнобляй її". Константинопольська патріярхія обманула молодого Великого князя Володимира. Осміяла його древню славу, пригнобила і кинула на посміховище — тепер підпорядковує Україну (Русь) татаро-монгольській військовій казармі (Москві)).

"Царгородський патріярхат (...) вів завжди протиукраїнську політику. Упадок галицької (православної, Л. С.) митрополії в 1347 році це перший прояв постійного змагання підпорядкувати всі Українські землі під релігійний вплив Москви", (Лужницький, стор. 142).

Ні, ні, це не перший прояв: константинопольський патріарх веде протиукраїнську політику від 988 року і особливо успішно проявив її в часи князя Андрія Боголюбського.

217. 1352 РІК. У КОНСТАНТИНОПОЛЬ ПРИЙШОВ ЯКИЙСЬ МАНДРЮЮЧИЙ МОНАХ ТЕОДОРІТ. І сказав патріархові Калістові 2-му, що коли він його висвятить на Київського митрополита, то він (Теодорит) буде караванами спрямовувати хліб, мед, шкуру до патріарха. І спрямовуватиме побожних рабів на рабські ринки: раби з великої побожності і любови до рідної церкви ітимуть у рабство смиренно. Патріарх хотів монаха Теодорита висвятити на митрополита, та, дізнавшись, що він не має ні князя, ні війська, щоб обіцянки виконати, прогнав його.

І поїхав монах Теодорит у Тернів до болгарського патріарха і розчулив його обіцянками. І він його "висвячує на митрополита Київського і всея Русі", (Лужницький, стор. 149). Др. Г. Лужницький тут же пише, що "Його не визнає ні Польща, ні Литва, але визнає його частинно Київ... Що з ним сталося — невідомо".

218. 1353 РІК. МИТРОПОЛИТ "КИЇВСЬКИЙ І ВСЕЯ РУСІ" Теогност утратив вірних приятелів (хана Узбека і його низького раба Івана Калиту), з якими він грабив православних християн. Грабив впевнено, го варварському. І кожний українець (русич) на своєму каркові відчував "вплив візантійської культури", і під цим впливом був примушений ставити церкви за візантійським зразком, і в церквах бити поклони до візантійських ідолів (образів) за візантійськими правилами.

"Митрополит Теогност, відправляв каравани-дари у Константинополь імператорові й патріархові. Побожні православні не відважувалися осуджувати його візантійської захланности. Непокір-

них він карав, наносячи (за законом святого Іоана Злотоустого) "від 9-ти до 40-ка ран": тіло посудина гріха. Каті, які з наказу митрополита Теогноста, били побожних християн, рекли: "Б'ючи тіло, спасаєм душу".

"Новгородський літопис пише, що Новгородський архієпископ Мойсей написав листа в Константинополь патріархові й імператорові, що "митрополит Теогност діє насильством". Жодної відповіді з Константинополя архієпископ Мойсей не отримав.

"Митрополит Теогност, розуміючи всю важливість покровительства ханші Тайдули, звичайно, їй рекомендував перед своєю смертю майбутнього свого наступника (через спеціальних послів і через єпископа Сарайського), і сприянням ханші Тайдули і міг покористуватися й Алексій, щоб відхилити Іванові Івановичу суперника, який появився", (Е. Голубинський, том 2, стор. 195). Митрополит Теогност помер 11 березня 1353 року.

219. ХТО ТАКИЙ АЛЕКСІЙ? Монах Алексій народився у Москві, Іван Калита був його хрищеним батьком. Московський князь Іван 2-й (син Калити) послав дарунки у Константинополь патріархові: московський монах Алексій (підтриманий Ордою) став митрополитом Київським і всея Русі. І живе він у Москві. Християни України (Русі) "з любови до своєї рідної православної церкви", стали підлеглі митрополитові-московині Алексію: таке веління патріарха Филофея.

Москвин Алексій висвячений на митрополита "з тією метою, щоб він був для князів Московських тим, чим були для них сам Теогност і попередник його св. Петро", (Е. Голубинський, том 2, стор. 193). І тут же (на стор. 195) Е. Голубинський пише, що "Коли (Московському князеві) Іванові Івановичу вдалося... отримати у хана ярлик на право бути Вели-

ким князем, то з великою певністю треба тут підозрівати старання митрополита Алексія".

220. УКРАЇНА (РУСЬ), ЯК ПИШУТЬ ІСТОРИКИ, "ВХОДИТЬ У СКЛАД ЛИТОВСЬКОЇ ДЕРЖАВИ". Князь Ольгерд (гордий литовець) сповідує рідну литовську віру, не вважає себе християнином. Військо його бадьоре, натхненне наукою литовських волхвів, які проповідують терпеливе ставлення до всіх релігій і славлять мужність литовського воїна.

Князь Ольгерд має у своїх руках дороги Дніпра, Дністра, Прип'яті, Бога. Його границі біля Чорного моря, на сході — біля Дінця. На півночі його військо стоїть майже на передмісті Москви.

Якщо б в Україні (Русі) була рідна віра, опікувалися б духовним життям українців (русичів) волхви (народні поети, співаки,

лісбомудри, учителі — охоронці батьківських обрядів, законів, звичаїв, молитв, заповітів). І жодні чужі духовні сили не мали б ні прав, ні можливостей підпорядковувати їх і Вітчизну їхню тій чи іншій юрисдикції. Духовна незалежність стояла б в основі незалежності народу і творення його державної сили.

Князь Ольгерд знає, що українці (русичі) не мають рідних духовних учителів. Українці підлеглі чужим духовним провідникам (присланим з Візантії). І він (Ольгерд) посилає у Константинополь патріархові Калістові дарунки і посилає монаха Романа — кандидата на митрополита Київського і всея Русі. Москва, почувши про це, перекупила на свою сторону патріарха Калікста: монах Роман не висвячений на митрополита. Коли Калікста помер, Ольгерд послав дари новому патріархові Филофееві. І він, дари прийнявши, висвятив Романа на митрополита. Якщо попередні митрополити молилися у церквах за ханів, які сповідували татарську віру, то чому

митрополит Роман не може молитися у церквах за князя Ольгерда, який сповідує литовську віру. Князь Ольгерд тишився, що звільнив Україну (Русь) від церковної підлеглості москвінові-митрополитові Алексієві.

221. (ВАРВАРСЬКА ВІЗАНТІЯ, отримавши нові коштовні дарунки з Москви, знову підпорядкує Київ митрополитові проживаючому в Москві. Вона робить це, маючи три вигоди: 1. Ярлики ханські дають право патріяршим посланикам вивозити з України (Русі) зерно, шкуру, мед, віск, ріг, хутра, золото, срібло. 2. Українці (русичі), будучи Візантією підпорядковані митрополитові проживаючому в Москві, не можуть мати князя в Києві, який би ознаменовував незалежність Києва, бо Київ перестав бути митрополією (столицею митрополита — батька України-Русі). 3. Патріярх за ведення політики корисної для хана і князя Московитії, має право, безконтрольно експлуатувати православних рабів України (Русі): якщо б Україна (Русь) була самостійною, то патріярх утратив би право її грабувати, і тому він (і всі його попередники) при допомозі попів поборює будь-які прояви відродження державної України (Русі).

Митрополит Алексій знає, що в Орді тепер найсильнішою особою є ханша Тайдула (жена хана Чанібєка (чи Жанібєка). У Орді він (Алексій) отримав ярлик (право), у якому хан Чанібєк написав: "Чингіс хан і перші хани, отці наші, піклувалися церковними людьми, які в церквах за них Христові молилися. І ми митрополита Алексія обдаровуємо правами, він, сидючи на престолі, молитиметься до Христа за нас і за наше плем'я". Справа митрополитова особливо важлива. Він має владу отриману від патріярха, від князя і від хана.

222. ХАН ЧАНИБЕК ПЕРЕБУВАЄ У ПОХОДАХ — ГРАБУЄ

КАВКАЗЬКІ ПЛЕМЕНА. Ханша Тайдула сидить на престолі. Її розважає і лікує митрополит Алексій, він молиться за її здоров'я. Незлюбила ханша Тайдула хана Чанібєка, і він почав нездужати. Коли митрополит Алексій їхав з Орди у Москву, Бердибек (улюблений син ханші Тайдули) увійшов у шатро і зі своїми спільниками кушаком на престолі задушив свого тата-хана Чанібєка.

Хан Чанібєк мав вісім жінок, гордився дванадцятьма синами. Бердибек (син Тайдули) усіх їх повбивав. Тайдула проголосила сина Бердибека ханом, а молодших своїх синів (Калпу і Невруза) заступниками. Тепер вона позбулася не тільки суперниць, а й їхніх синів. Вона могутня й багата, біля Москви має татарське селище, де живе її сильний рід, селище зветься Тайдула, (тепер славне місто Тула).

Зв'язок митрополита Алексія і ханші Тайдули був теплий, "і це послужило на користь Москві", (Е. Голубинський, том 2, стор. 196).

Побожним православним потрібні чуда. Чуда їх чудують, хвилюють, а головне — об'єднують і дисциплінують. Митрополит Алексій, знаючи це, проголошує у Москві московське чудо. Оголошує в соборі, що на могилі святого митрополита Петра, який у 1325 році помер у Москві, вночі "сама загорілася свічка". І він москвинам у церкві показав чудотворну свічку і біля кивота порізав на кусники і, як святощі, роздав (під божественне співання хору) побожним православним. (Ті, які знали, що Алексій сам вночі засвітив свічку, тишилися, що свята таїна тільки їм відома і на славу московського чуда — мовчали).

223. 1359 РІК. БЕРДИБЕК (син Чанібєка, внук Узбека (Азб'яка) у шатрі випив кумису, що йому підніс його приятель Тавлубей. І помер на престолі тихо, без мук. І ханом став його брат Кулпа. І Кул-

па дав наказ: усі князі і митрополит повинні приїжджати до нього з поклонами. Він даватиме ярлики. Віз князь Московський дари ханові Кулпі, а віддав їх ханові Наурузові (Наврусові). (Хан Наурус з своїми двома синами у шатрі зарізав свого брата-хана Кулпу і тепер сидить на престолі).

(Чужі релігії не тільки роз'єднують народ, а й деморалізують його синів: тоді, коли татари сповідували татарську віру, між ними була зрідненість, єдність, і вони завойовували світ. Хани, мурзи, беї, почавши ставати мусульманами і християнами, впровадили у ханське шатро чвари: у хана Чанібєка сини (від ханші Тайдули) Бердибек, Кулпа і Наурус мали три релігії — мусульманська, татарська і християнська).

224. ХРИСТІЯНИНОВІ ХАНОВІ НАВРУСОВІ ПРИЙШОВ ПОКЛОНИТИСЯ МУСУЛЬМАНИН — баскак Хидир: кланяючись, убив його. І сів на престол. Щоб спокійніше ханствувати, він убив Теміра (сина Наврусового) і його приятелів.

(У Москві сміток: Орда падає. Упаде Орда і привалить Москву. Новгородці, тверці, псковці, рязанці оголосять свої госуларства самостійними. Ні, Орда ще сильна; падаючи, вона владу, скарби, землі, досвід і кров передасть Москві, яка заслужила на це.

З Москви спішить князь Дмитрій, внук Калити, на поклін до хана Хидири. Хан Хидиру на престолі зарізав його син Темихоржей. Татари (переважно турки), бачачи неспокій в Орді, починають селитися у тихому граді Тайдули (Тули), інші — їдуть до Саїнової юрти (в Казань), оселюються у Москві та її околицях.

Їдуть татари возами, женуть отари з собою, з ними діти і старі люди. "Де Казань?" — питають вони, маючи на увазі Саїнову юрту. (Татарське слово "казань" значить "золоте дно", "котел"). На

гористих берегах горішньої Волги люблять оселятися татари: земля Московитії їм нагадує їхню Прибайкальську батьківщину. І стиль життя москвинський не дуже відрізняється від татарського: у москвинів так, як і в татар, на першому місці стоїть полювання, плекання скоту. І військові походи, щоб збагатитися здобичами.

У Орду вторгнувся баскак Мамай, убив хана Темихоржея і сів на престол. Не будучи людиною ханського роду, він проголосив ханом свого приятеля Абдулу, сказавши, що він є сином третьої жінки хана Хидири.

Баскак Калдибек об'явив себе сином хана Чанібєка, вторгнувся у шатро та (в 1361 році) біля престолу він був заколений.

225. 1361 РІК. ТАТАРО-МОН-

ГОЛЬСЬКА ОРДА ПОЧИНАЄ ДІЛІТИСЯ НА МАЛІ ОРДИ. Є хан Мурут — брат убитого хана Хидири. Є хан Булгак — його орда осілася на північній Волзі, там, де була Болгарська держава. Є хан Тагай — його орда оселяється на землях Мордовії, хоче мирно жити з Московською ордою (військом).

Князь Московський Дмитрій (внук Калити, вихованець митрополита Алексія) стривожений, що князь Дмитрій Константинович, який живе у граді Суздалі, побував в Орді і купив собі титул "Великого князя". Хочє, щоб Дмитрій (внук Калити) був йому підлеглий. Митрополит Алексій (родич Калити) урятує свого улюбленця — князя Дмитрія Московського.

226. 1362 РІК. КИЇВ. (Якби в цей час у Києві, Чернігові, Переяславі, Львові, Любліні, Новгород-Сіверському, Турові, Браславі, Бресті, Галичі, Володимир-Волинському, Курську були українські князі (слуги татарські), вони б могли, об'єднавшись, вигнати з України (Русі) вторгників — литовців князя Ольгерда). Ольгердів

син Володимир став Київським князем.

Україна (Русь) не має ні князів, ні війська. Є великий народ поділений, як знаємо, на тисячі самостійних громад. Громада не пов'язана з громадою одним авторитетом. Староста (виборний) не підвладний старості. Немає такого авторитету, який би скликав з'їзд старостів, щоб вибрати царя України (Русі).

Православні у церкві навчені, що вибраний цар не є царем, а звичайним світським наставником. Справжнім царем є той, хто царює "з Божого веління". Митрополит може проголосити, що "цар Богом посланий", але в Україні (Русі) митрополита немає.

Митрополит Роман щойно помер, Константинопольський патріярх оголосив, що християнська Україна (Русь) підлегла митрополитові-москалеві Алексію, який живе в Москві. Польські вторгники вторглися у Львів, Холм, Галич, Камянець, оголосили українців польськими рабами. Українські юнаки, довідавшись, що на Наддніпрянщині загарбаній литовцями, є месники народу (запорозькі косаки) йдуть з Львівщини до дніпрових Порогів.

227. У АЗІЇ І ЄВРОПІ тільки той князь визнаний князем, який сїдає на одіичений престол, або який на престолі освячується (коронується) буддистськими шінтоїстськими, індуськими чи християнськими святителями. Україна (Русь) має духовних святителів наставлених Візантією. І вони служать Візантії; бо нею наставлені. Вони не мають прав того чи іншого українця (русича) коронувати. І на користь державного життя народу, проректи: "Коритися цареві — коритися Богові. Бога бійтеся, царя шануйте".

(Провідники-самородки Українського народу, які очолюватимуть те чи інше народне повстання проти гнобителів, будуть церквою названі "розбойнік а м і",

"бунтовщиками", "гайдамаками", "порушниками законности". Чому? Бо народні повстання — справа антихристиянська. Чому? Бо

"нехай кожна людина кориться вищій владі", "влади існуючі встановлені від Бога. Тому хто прєфигиться владі, противиться Божій постанові", (До Римлян, 13, 1). Українець, який будучи християнином, противиться владі ханській, "противиться Божій постанові").

У степах України (Русі) множаться загони Запорозьких козаків — народних месників. У них головне гасло — "Вольность". Змагаючись за "вольность", вони про державне життя не думають. Здобути "вольность" можна й без держави, але, щоб її вдержати, треба мати державу — косаки про це не знають.

Косацький загін має атімана: атіман вибирається і скидається підкиданням шапок; його влада слаба й тимчасова; косацький загін обмазує болотом чоло вибраному атіманові, щоб не зазнавався, не був погордливим, самовпевненим.

Князь Ольгерд має військо велике, але він став могутнім, покликавши до війська українців. Він тримає землі Курщини, Брянщини, Смоленщини. Він підходить до неплодоносної землі Московського князівства, де тепер княжить молодий князь Дмитрій (внук Калити).

228. НЕМАЄ СЬОГОДНІ ТАКОГО НАРОДУ, який би кровно не був змішаний з тим чи іншим народом. Князі Московитії, одружуючись з доньками і сестрами ханів, та здійснюючи у Москві хрещення татар, омосковщували татар. У Києві відбувалося окнянення литовців. Князь Ольгерд одружив своїх синів Гліба і Любарта з українками. Литовці у Києві говорили по-київському. Їм подобалися свята — Купала, обжинки, стрітєння, щєдрівки. Вони (литовці) відчували у цих святах спорідненість з святами литовськими.

(на стор.1364)

ОСІДУ РІДНОЇ ВІРИ

ТВОРЦІ ФОНДУ
ПОШИРЕННЯ

Рідної Української Національної Віри

(Фонд ОСІДУ Рідної Віри - Основа, яка допомагає втілювати в Українське життя Світогляд Рідної Української Національної Віри).

**ЄДНІСТЬ І СИЛА
НАРОДЖУЄТЬСЯ
Спільними зусиллями**

Повідомлення

Дорогі Побратими і Посестри-Достойні Силенкини-визнавці духовної науки Учителя Лева Силенка! Волелюбні Внуки Дажбожі-віддані сини і Дочки України-Русі!

Усі ми маємо право гордитися Великою Перемогою! У Листопаді цього року проголошуємо Ювілейний Рік Виходу "Самобутньої України" у країни Вільного Світу.

На "Самобутній Україні" буде написано - Рік Видання 15-й, П'ятнадцять Років священної боротьби за Нову Українську Людину. За утвердження між Українцями рідної духовности - Рідної Віри в Єдиного і Всюдисущого Господа Дажбога.

15-ть Років ЩОМІСЯЦЯ (без Перерви, без Відпочинку) приходять в Українські хати Канади, США, Англії, Німеччини, Австралії, Франції "Самобутня Україна" не залежна від догм і канонів греко-латинського християнства, незалежна від жодних інтернаціональних сект і темної духовности болшевицької Московської орди.

Маємо сотні, тисячі Листів, які будуть зберігатися в архіві Святині Матері України, будова Якої почалася на Оріяні, біля Нью Йорку. З листів бачимо, що Українці навіть католики уже не мають великої любові до Римського папи, українці православля Грецької віри уже не дуже охоче в церквах хочуть стояти на колінах перед образом Візантійського Саваота. А ті, що стоять на колінах, то вже мають в думці: а там же буде Святиня Матері України, а там же є Святиня Дажбожа, де Українці обожують рідні святощі.

За 15-ть років "Самобутня Україна" зробила помітний вплив на свідомість українських людей. І це відчувається не тільки проглядаючи сторінки різних українських часописів, а й чуучи проповіді деяких священників чи чуучи промови культурно - політичних діячів.

Письменник М. Лавренко пише, що й через 100 літ дослідники будуть вивчати "Самобутню Україну". Робитимуть дослідни як постав і розвивався хід Рідної Української Національної Віри.

Читачі достойні ознаменують Великий Ювілей - 15 -ліття виходу "Самобутньої України", складаючи пожертви, без яких не може жодне в світі друковане слово жодних релігій виходити у світ.

Є думка, що Об'єднання Синів і Дочок України Рідної Української Національної Віри (ОСІДУ Рун-Віри) має "багато Фондів": Фонд Головного Столу, Фонд видання "Мага Віри", Фонд видання "Самобутньої України", Фонд Будови Святині Матері України на Оріяні, але СПРАВДІ ЦЕ Є ОДИН ФОНД, Який призначений для Утвердження і Поширення між Українцями Рідної Української Національної Віри.

І тут же хочемо пригадати, що ми кожному в Канаді жертводавцеві посилаємо Поквитування, на якому стоїть така наша печать:

Society of The Ukrainian Native Faith (RUNVira) Inc.,

CHURCH; 21 MUNN ST., HAMILTON, ONT., CANADA L8V 1K1

TAX EXEMPT: 0527002-39-14

Поквитування використовуйте, виповняючи річні податкові аплікації. (Для Жертводавців, які живуть у США, ставиться печать з "текст екземпшном" виданим в США).

Поквитування уповноважені підписувати такі наші Скарбники: С. Клер, або В.С. Пилипенко.

Уточнення такі подаємо тому, що ми, визнаючи духовної науки Учителя Лева Силенка, є людьми новими в релігійному житті Канади і США, і ми хочемо чесною в нашій вірі і порядком в наших господарських справах (фінансових і друкарських) здобути пошану в урядовців Канади і США і між кращими Українськими Людьми. І все ж, не зважаючи на все це, ми приготувані витерпіти всі обмовлення, очернення, зневаження нас, знаючи, що "обмовлення" це є зброя наших ворогів, а ми їх маємо багато. У "Мага Віри" пишеться, що великі люди, покликані для великих справ, на обмовлення уваги не звертають.

З вірою в Дажбога, з вірою в науку Учителя Лева Силенка та з побратимською любов'ю,

Святослав В. Пилипенко, Скарбник Фонду Г.С. ОСІДУ РунВіри.

Тепер Пожертви

посилаються, виписуючи чеки чи моні-ордери на ім'я: Runvira, Account No: 4900367,

і посилаючи на адресу: Runvira,

P.O. BOX 1174 - WINNIPEG, MAN. CANADA R3C 2Y4

"МОСКАЛІ, ЧУЖІ ЛЮДИ", остерігає Пророк Тарас Шевченко. Москалі-вторжники живляться потом і кров"ю українських людей. Москалі (москвитяни, москвини, московити) -потомки ханів, мурзів, беїв, баскаків Татари-Монгольської Орди. І про це пише Мага Віра", покликаючись на "Історію СССР".

Сьогодні в Україні-Русі по містах бродять банди "блотниє" прибулі з Ленінграду, Москви, Тули, Калуги і вони перебувають у зв"язку з МГБ. Вони очманілі духом московського шовінізму, в Україні ненавидять все українське і під "покришкою" "блотних" тероризують українських діячів тих, які під наглядом МГБ.

В Україні був поет, композитор і співак Володимир Івасюк. Він співом чарував українську молодь, збуджував почуття національної свідомості, гідності. Банда москалів, співпрацюючи з МГБ, вечером схопила В. Івасюка і завезла його в ліс, який був оточений дротом, і де був напис: "Военная зона-вход заперешон!".

І тут в лісі москалі прив"язали українця В. Івасюка до дерева і в ім"я "восоедінєніє двох братніх народів", викололи йому очі, вирвали кліщами язика, на грудях повидовбували дірки і попід шкіру понастромили гілок. Защо такі муки, муки жорстокіші за ті муки, які пережив добродушний назарей Ісус Христос, який мучився на очах матері, і біля нього стояли його приятелі. Українець мучився осамітнений!

В. Івасюк відмовився у Києві, Харкові, Львові, Полтаві співати пісень мовою окупантів-вторжників прибулих з Московитії. І за це був замучений.

У похороні В. Івасюка взяло уясть 10.000 українців. Поховання мало рабський характер: плач, смуток, співчуття, а треба було цій 10.000 масі ввійти у кубло МГБ і покарати катів, треба було вторгнутися в радіостанцію

і закликати народ до повстання проти наїзників-катів прибулих з большевицької кривавої Орди Московської, "МОСКАЛІ, ЧУЖІ ЛЮДИ".

"ПАМ"ЯТАЙТЕ: ЯКЩО ВАШІ ДІТИ НЕ ВМІТИМУТЬ ГОВОРИТИ, ЧИТАТИ Й ПИСАТИ ПО-УКРАЇНСЬКОМУ, ВОНИ СИЛОЮ ОБСТАВИН ПЕРЕСТАНУТЬ БУТИ УКРАЇНЦЯМИ", РУНТАТО М. ЛОЗОВИЙ.

(Див. на стор.1360)

Кияни, знаючи, що литовці тримаються рідної батьківської віри (не вважають себе ні грецькими, ні латинськими християнами), повідважнішали.

Почала буйно розвиватися українська народна творчість, обрядність. Литовці не дозволяли попам і монахам переслідувати тих киян, які колядують, обмінюються писанками, відзначають свята Купала.

Польща, будучи від 1242 року оборонена від татар Україною (Русью), мала можливість багатіти, міцніти, зброїтися. Тепер її король Казимір, грабуючи українців Західної України (Русі) вважає, що довершує святую справу корисну для католицької віри і Польщі.

229. ПОЛЬСЬКІ ВТОРЖНИКИ БУЛИ ЗАЧАРОВАНІ ПОЛЯМИ,

РІКАМИ, ЛІСАМИ, УЗГІР'ЯМИ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ (РУСІ). Їм хотілося українську землю називати польською. Король Казимір оточував українські села, вирізував мирних українських хліборобів, не даючи пощади й немовлятам: прагнув українську землю заселювати поляками.

Українці не мали війська, щоб себе оборонити. Боролися, керуючись інстинктом самозбереження: коли невелика група вторжників вторгалася в село і починала грабити, хлібороби її знищували вилами, сокирами, списами. Оборонялася кожна хата, садиба.

"Я довершив священну дію — убив ляха, який вторгнувся на Українську землю, щоб в українській хаті гнобити українця", — говорив хлібороб, цілував батьківську ріллю, їй віддаючи останні краплі свого життерадісного серця.

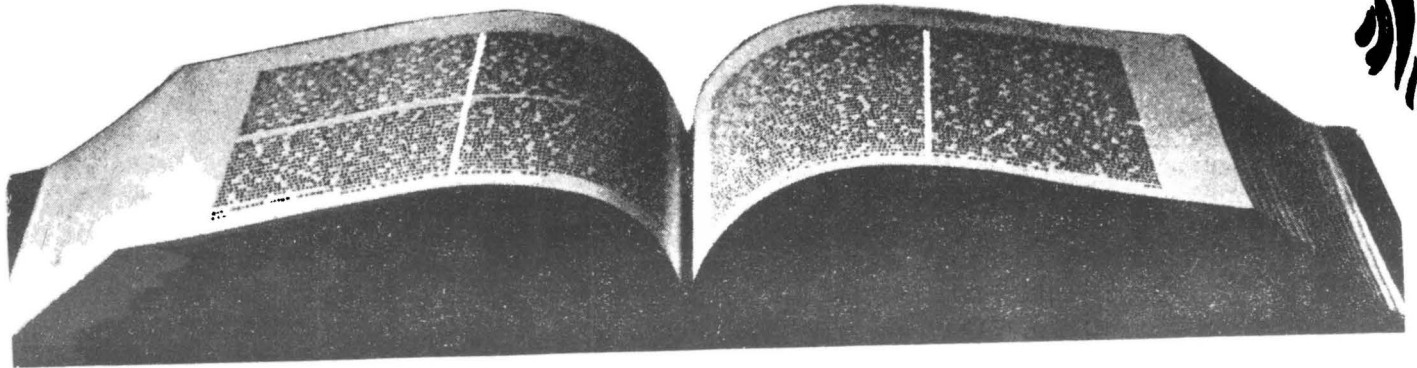
(Українці сміливі — коли приходила справжня тривога, вони ставали земними богами. Без вагань внуки Дажбожі кропили рідну землю своєю кров'ю. Билися з вторжниками до нестями. Умирили, не вірячи в смерть — вірили, що життя віддають, щоб жити у серцях внуків і правнуків: ... червона тепла кров ллється з грудей — тихо входить у весняну землю — освячується зорями небесними, золотоколосими нивами, еством вічного українського "Я").

(Продовження буде)

Лев Силенко, "Мага Віра".

ЛЕВ СИЛЕНКО

МАГА ВІРА

Відомі історики Аркас, Грушевський, Крип'якевич та інші були залежні від цензорів - агентів "святиших" синодів, "папських конгрегацій" і жорстоких християн (москвіно-польських вторжників).

Їм (нашим історикам) не було дозволено вільно поукраїнському трактувати хід історії України-Русі. Вони були примушені складати (з боєм у серці) більшу чи меншу данину владикам (володарям) Чужих сил, (пишно одягненим кірам, кардиналам, архиереям і єреям).

І сьогодні, коли б вийшла історія України-Русі без схвалення московських комісарів чи архиереїв грецько-латинського християнства, то вона б не була допущена до колгоспу чи парахвії. Її арештували б так, як є арештовані вірші Миколи Руденка чи був арештований журнал "Дністрова Русалка" юніятським архієпископом і згноєний у церковному підвалі. В Україні-Русі на кожній книзі сьогодні стоїть "ярлик" (число) цензора, який є професійним архирабом большевицької Московитії.

Сьогодні вийшла у Світ Українська Священна Біблія (Книга) "МАГА ВІРА": Перша (за 1000 літ) Книга написана рідним Пророком Левом Силенком натхненним Духом Єдиного і Всюдиущого Господа Дажбога (Дателя Буття).

(ПРИМІТКА: Трипільці (Оріяни, 5000 літ тому) слово "Мага" вживали у значенні "Могутня". І це слово живе в мовах Європи, як "магнус", "Меджесті", та інше. Етимологія слова "Віра" подана в "Самобутній Україні", Ч.251, Липень, 79 р., стор. 1328).

У "Мага Вірі": історія Староукраїнської (Мізинсько-Трипільської) культури. Віра, Звичаї, Обряди, Життєві поняття і спосіб життя Трипільців. Розвиток Прамови Білої раси. Історія появи великих релігій Світу.

Історія Риму і Візантії. Історія насильницького хрещення України-Русі. Обряди, Звичаї, Духовні поняття в Україні-Русі в епоху володаря Святослава Завойовника. Історія ганебної співпраці архиєреїв Греко-ортодоксії з ханами Золотої Орди.

Історія перевтілення Золотої Орди в Орду Московитії, хрещення татарської знаті в ріці Москва, прийняття татарами (тюрками) православ'я і мови слов'янської у школах парахвії.

У "Мага Вірі", починаючи від Олега Вішого, як у літописі, послідовно (десятиліття за десятиліттями) описані події з історії України-Русі до 1775 року (до зруйнування Січі Запорізької). У "Мага Вірі" подані духовні основи монотеїстичної Рідної Української Національної Віри (РУНВіри). Подані "Сім Законів Правильного Життя" - Закони Духовного Самопізнання і Самовдосконалення Людини. "Мага Віра" - Священна Настольна Книга Синів і Дочок України.

(Опис "Мага Віри": довжина 10 інчів, ширина - 7, сторінок більше, як 1400, тверда оправа, золоті відтиски, доброякісний папір, ціна 47 доларів: в цю суму входить оплата за поштову пересилку, за ашуранс, спеціально виготовлене упакування).

Основні Приходи з продажу "МАГА ВІРИ" передаватимуться на будову Святині Матері України на Оріяні. Замовляти "Мага Віру" можна вже тепер, виготовляючи чек чи "моні ордер" на ім'я

"Maha Vira", і листа адресуйте на "Maha Vira",
P.O. BOX 1174 - WINNIPEG, MAN. CANADA R3C 2Y4

88. "УЧИТЕЛЮ, У СВЯТИНІ ВИ УТВЕРДИЛИ ТРИЄДНІСТЬ (знамено Дажбоже) в обрамленні Сонця. Звеличуєте природне народження віри. А от монах-християнин тікає від природи в печеру: вважає, що тіло треба бичувати, щоб спасти душу. Чи справді люди це діти Природи?"

— Сонце і Земля — творці Дня і Ночі. Усе, що живе, засвоїло властивості доби, пристосувалося до їхніх дій. На людину (на кожний нейрон) діють вечір, ніч, ранок, день. І відчуття цих дій в кожній людині інакше.

Є думка, що людина повинна вставати рано — в час сходу сонця: знаємо, що такі настанови давав дітям Володимир Мономах. Я писав, що людей можна поділити на дві групи: "сови" і "жайворони". "Жайворони" втому відчувають, ввечері сон кличе їх до ліжка. Прокидаються вони рано.

"Сови" до півночі бадьоряться, та ранком вони мають найглибший сон. І це не тому, що вони самі собі вибрали такий стиль життя, а тому, що їхня вдача має таку вроджену властивість. І вони змінити її не можуть.

На людину (і про це читаємо у "Мага Віри") діють сонце, місяць, зорі-проміння далеких космічних світів, галактик, і всередині людини діють сили пристосування, сили життєздатності. І кожна людина на ці дії (незалежно від волі) інакше реагує. І в цьому також треба шукати відповіді на питання: "Що зі мною є: без причин сьогодні маю зіпсутий настрій, відчуваю млявість, збайдужіння? А два дні тому без причини мав добрий настрій, приплив нових життєрадісних сил?"

Є в нас вислови: "Минув рік моїх великих досягнень. А цей рік не приносить успіхів". Звернімо

увагу на яблуню: є в неї роки великої плодовитості і є — малої. Вважаю, що подібну властивість мають і роки життя людського.

Знаємо: людина вночі має нижчу температуру; і найнижчу від 1-ї години до 3-ї. О 6-й годині ввечера температура тіла найвища. Підвищену дієздатність людина має від 9-ї ранку до 12-ї години дня. І від 4-ї дня до 7-ї ввечера. У години підвищеної дієздатності людина краще чує, бачить, думає, працює. І світання має в житті людини особливе значення: від 4-ї до 5-ї години ранку найбільше родиться людей. І на цю годину найбільше припадає смертей.

Ми, внуки Дажбожі, віримо, що ми підвладні видимим і невидимим діям Дателя Буття (Дажбога). Ми природньо віруючі люди — і народження віри нашої природне. Самопізнаючи себе, ми пізнаємо дії сил Дажбожих на нас. ("МАГА ВІРА").

РУНВІРА

67. "УЧИТЕЛЮ, ДУМАЮ, ЩО УКРАЇНЦІ РУНВІРИ повинні перш за все старатися, щоб чужинці любили їх. РУНВісти повинні прислухатися до думок чужинських?"

— Українці РУНВіри повинні перш за все любити самі себе — себе любов'ю до себе звеличувати, зміцнювати, вдосконалювати.

— Тільки самостійні (від жодних чужих сил незалежні) люди здібні успішно боротися за національну самостійність. РУНВіра — Шлях Української Самостійності. Хіба можна боротися за самостійність, не йдучи по шляху самостійності?

РУНВіра — чітка національна

Означеність Українського Народу. У цій Означеності діє рідне многогранне буття, діє зворушлива відповідальність за долю народу, його минуле, сучасне і майбутнє.

РУНВіра — Шлях Національної Самосвідомості, глибинна психологія рідної правди, яка співпрацює зі всіма світлими правдами на світі. РУНВіра — вияв нелукавої Української доброти, глибоких народних болів і радощів, веління благородного серця, яке само себе кличе, непокоїть, обнадіює і зобов'язує до дії самопізнання, самовдосконалення. І — самодисципліни. РУНВіра — священні хотіння народу жити, і в інших народів не відбирати прав на життя.

РУНВіра — всесвітня саморепрезентація Українського "Я"; РУНВіра — Закони розвитку і утвердження Мудрості Українського Єства, утвердження Укра-

їнської віри в Бога. Англієць справи англійські ставить вище чужих справ (християнських і комуністичних). І коли він чужим справам дає місце у своєму житті, то не тому, щоб їм служити, а тому, щоб вони служили йому. І такі ми є й Німці, Москвини, Французи, Поляки, Греки, Латини.

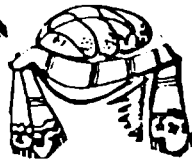
("МАГА ВІРА").

У серці відчуває блаженство той, хто має блаженне розуміння віри. У блаженному розумінні віри освячується терпеливе ставлення до інакшевіруючих. Ніколи не можна ніяке віровизнання ображати, переслідувати.

("МАГА ВІРА").

ВІТАННЯ

Вітань присвячених Освяченню Святині Дажбожій у Гемільтоні (Онтаріо, Канада) Ми отримали декілька десятків з різних країн Вільного Світу, і тут деякі з них скорочено поміщуємо. Всі ж інші Вітання зберігаються в Архіві ОСІДУ Рідної Української Національної Віри. Є надія, що в майбутньому, видаючи наш "Календар-Альманах", і з них частину використаємо. Редакція.

У Австралії свідомі Українці з великою радістю сприйняли вістку, що в Канаді вже є Святиня Дажбожа, в якій славиться Рідна Віра, Рідна Правда, Рідна Воля.

Слава Дажбожій Україні! Слава Великодушному Учителеві-Пророкові Левові Силенкові, Який виводить синів і дочок України з Дому многовікової неволі! Слава Світовій Родині Українців Рідної Української Національної Віри! Слава Вам, Побратими і Посестри, що живете у Гемільтоні, Ви щасливі, що можете щонеділі (вперше за 1000 літ!) іти молитися до Святині Дажбожій

Освячення Святині Дажбожій - це ж освячення Незалежної Української Духовости, самобутнього життя Українського Народу! Ми настільки схвилювані цією подією, що в нас не вистарчає слів виявити своєї Великої Радости.

Що все це значить? Це значить, що Українці не хочуть себе підпорядковувати догмам і канонам Ватикану, Греко-Ортодоксії, Московського большевизму. Українці хочуть мати Українську віру в Єдиного Господа Бога і мають Українці свою священну книгу "Мага Віру", яка є святим словом Господа Дажбога тому, що її написав рідний Пророк натхненний Дажбогом.

Великий жаль, що фізично ми не можемо бути присутніми на Освяченні Святині Дажбожій. Але духовно ми з Вами - ми з'єднані духом Рідної Віри!

За Правління Станиці ім.Ів. Франка (ОСІДУ РУН-Віри), Ярослав Дяченко, Голова Правління, Канберра, Австралія.

ІДЕ ВІН

"Так в історії буває: приходять дивна Людина і вогнем душі своєї і силою розуму свого діє на душу і розум народу. І виводить відважно при Божій допомозі рідний народ з многовікового дому неволі.

Не було б РУН-Віри, не було б священної книги "Мага Віри", не було б Святині Дажбожій, не було б Українців Рідної Української Національної Віри, коли б не прийшов до народу Богом посланий Пророк, який життя своє присвячує рідному народові. Показує Українцям Українську дорогу до Господа Бога, ім'я Яко-

му - Дажбог.

І рідного Пророка вже не можна від народу сховати. Іде Він. Людям дарує "Мага Віру"-закони Рідної Української Національної Віри. Це Явище епохальне, непроминальне, це тільки початок ходу Великого Українського Духовного Відродження, і ми свято віримо: встане Україна, світ Правди засвітить!

В.О. Рунтата В.М. Печений, від імени Станиці ім. С. Наливайка, Брізбан, Австралія.

ЄДНАЄМ НАШІ ДУШІ

"Святиня Дажбожа - це голос Господа Бога Правдивого і Всюдисущого, який зглянувся на многострадальний народ Український поневолений канонами і догмами грецької ортодоксії і латинського католицизму. І послав до свого улюбленого народу Українського рідного Великодушного Пророка, народженого у глиняній хаті критій соломою на березі святого Дніпра.

Ми щасливі - ми діждалися Божої ласки - можемо з Богом розмовляти не через пророків Юдеї, святителів Ватикану чи Греко-Ортодоксії. Ми з Богом розмовляємо через натхнення рідного Пророка.

Освячення Святині Дажбожій у Гемільтоні (Онтаріо) єднає всіх Українців у всьому світі сущих біля рідних Святощів. Шкодуємо, що на Освячення не можемо прибути з далекої Каліфорнії. Але духовно всі ми з Вами, всі ми, як одна родина у Святині Дажбожій!

З вірою в Дажбога, з вірою в науку Учителя Лева Силенка, та з Побратимською любов'ю до Всіх!

Прийміть від нас дар -150 доларів.

Гомула Святослав і Діяна, Шкварченко Мирослав і Докія, Святослав М. Когут, Лимар Данило і Калина.

Каліфорнія, США.

МАЙБУТНЄ ЗА НАМИ

Люди кажуть: "Та це ж Диво нечуване! Тисячу літ Українці біля вітарів греко-латинського християнства стояли на колінах. Поклони складали святим грекам, юдеям, латинам. У них спасіння благами. А тепер відходять від чужих вітарів. І йдуть до Рідного Вітара, щоб мати рідну віру в Бога. Щоб у своїй хаті була своя Правда, своя Воля".

Душа радіє, що є у Вільному Світі Дажбожа Святиня. Не лякаймося цього Дива! Це Бог справедливий і милосердний визволяє нас довго-терпеливих з неволі, визволяє з тьми, приниження і забуття. Радіймо - ми спасенні!

Ми йшли до чужих Пророків, та ті чужі Пророки про чуже думали, нас не розуміли, на горе наше уваги не звертали. Бог нам послав рідного Пророка-Учителя, щоб ми у своїй хаті мали все своє - Віру, Правду, Волю!

Передаємо дар на Святиню Дажбожу -100 доларів.

Посестра Людмила і Побратим Роман Феньки, Нью Джерсі, США.

Що таке РУНВіра (Рідна Українська Національ - на Віра) проявлена в Науці Учителя Лева Силенка? Які в рідновірів обряди? Яке в них розуміння Єдиного Бога? Які в них погляди на рідну історію, правду, мораль, мудрість? І які в них Святощі, молитви, обряди, закони, заповіді, світорозуміння? Таких і подібних питань у Вас багато. На всі ці питання матимете відповіді, отримавши від нас такі книжки:

1. Мудрість Української Правди.
2. Що повинен Знати Українець?
3. "Мага Врата" (Лев Силенко).
4. Закони Правильного Життя.
5. Перевтілення.
6. Створення Нового "Я" (Лев Силенко).
7. Діти і Родичі.
8. Світ і Його Таїни.
9. Совість Історичної Науки.
10. Чужі і Рідні Імена. Де ти, наша знать?
11. Діаманти з Храму Світової Історії. (Заряжусь - ра, Бог і Біблія. Будда, Бог і Євангелії).
12. Так Говорить Учитель Лев Силенко. (про Біблію).
13. Створення Світу (Книга Івана Франка)
14. Закони Життя - Рідна Віра.

З ЛИСТІВ ДО ВИДАВНИЦТВА:

"Прошу прислати 14 книжок, назви яких перераховані в "Самобутній Україні". Знаю, що папір, фарба, друк, праця, асекурована поштова пересилка тепер дорого коштують. Отож, прошу прийняти мій внесок 20 доларів на Розбудову Вашого Видавництва. Жду посилки з книгами." (3 листів)

RUNVIRA

САМОБУТНЯ Україна

..Samobutnia Ukraina".

A Ukrainian Monthly Magazine.

FOUNDED 1966

P.O. BOX 1174 - WINNIPEG, MAN. CANADA R3C 2Y4

ORIANA, P.O. BOX 147, SPRING GLEN, N.Y., 12483, USA.

Society of the Ukrainian Native Faith

LEV SYLENKO,

Founder and Spiritual Leader

Читач пише:

"Посилаю пожертву (п'ять доларів), цілий рік шлють мені Ваш цінний Часопис. Читаю сам і даю читати сусідам."

Часопис посилаємо кожному, хто повідомляє, що хоче бути нашим Читачем, і щиро дякуємо за пожертви.

Наша Адреса:

"SAMOBUTNIA UKRAINA",
P.O. BOX 3592, STN. "C",
HAMILTON, ONT., CANADA L8H 7M9

Адреси наших представництв:

Box 57, P.O. Station "E",
Montreal, Quebec, Canada, H2T 3A5

Runvira, 116 St. Marks Pl.,
New York, N.Y., 10009, USA.

P.O. Box 651, Edmonton,
Alta., T5J 2K8, Canada.

124 W. Granada St., Phoenix,
Arizona, 85003, USA

P.O. Box 49585, Barrington Stn.,
Los Angeles, CA., 90049, USA

1234 N. Kedzie Ave.,
Chicago, Ill. 60651, USA.

P.O. Box 4365, St. E.,
Ottawa, Ont., K1S 5B4, Canada

1911-10 Ave. S., Minneapolis,
Minn., 55404, USA.

Box 745, P.O. Fonthill, Ont.,
L0S 1E0, Canada

15338 Lamb St., Fort Lupton,
Colorado, 80621, USA.

40 Highfield Rd., Bolton, Lancs
BL1 - 6EL, Great Britain

P.O. Box 111, Manuka, A.C.T.,
Canberra, 2603, Australia.

P.O. Box 363, Stn "B",
Toronto, Ont., M57 2W2, Canada

P.O. Box 141, Sunnybank,
Brisbane, QLD., Australia, 4109

Дорогі Читачі!

Просимо повідомляти нас, коли те чи інше число "Самобутньої України" Вам пошта не доручила, щоб ми могли Вам прислати повторно, дякуватимемо за співпрацю!

